

РЕШЕНИЕ

№ 43053

гр. София, 22.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 71 състав, в
публично заседание на 26.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Слава Гьошева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **10158** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба вх. № 23100/19.09.2025 г. по описа на Административен съд София град, подадена от С. Ал И., [дата на раждане] в [населено място], Република С., чрез пълномощник адвокат Л. М., АК- Х., адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ел.адрес: Imanolova@hotmail.com срещу отказ за издаване на виза вид "D" на лицето, с правно основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ, по заявление от 24.04.2025 г., постановен от завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в А., с който на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване, вид "Д".

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Според жалбоподателя, при кандидатстването за издаване на виза са представени всички необходими документи, но въпреки това издаването на такава е отказано. Посочва се, че член на семейството на кандидата (А. И. Таммо) е получил хуманитарен статут в Република България и на това основание, след представяне на необходимите документи, председателят на ДАБ е издал решение за събиране на семейството на територията на страната. Изложени са доводи, че издаденият административен акт в този си вид засяга в значителна степен правото на личен и семеен живот на неговия адресат по смисъла на чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. Претендира се съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ и да върне преписката на административния орган за ново

произнасяне.

Ответникът Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в А., чрез МВНР, оспорва жалбата и изпраща административната преписка в цялост, не се явява на проведеното открито съдебно заседание.

Административен Съд С. – град, Първо отделение, 71-ви състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 24.04.2025 г. С. Ал И., е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: национален паспорт, издаден от компетентните власти на С.; застрахователна полица за медицински разходи, Решение № 1595 от 12.02.2024 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл. 34, ал. 1 и 2 от ЗУБ е разрешено на А. И. Таммо да се събере на територията на Република България със своята съпруга – С. Ал И. и децата му Х. И. А., А. И. А., копие от удостоверение за брак.

Издаден е оспореният Отказ от 08.09.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип "D" от М. Г., завеждащ "Консулска служба" в Посолството на Република България в А.. Като правно основание в отказа са посочени разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ, а като фактическо такова – След съгласувателна процедура е придобита информация, включително и от други държави- членки, въз основа на която може да се направи обоснованият извод, че целта на влизането на апликанта е да използва страната като транзитен пункт за миграция към държави от З. Европа, където да направи опит да кандидатства за статут на временна закрила.

С писмо рег. № М-10855/23.10.2025 г. на зам. -председателя на ДАНС е изпратен препис от писмо с рег. № М-9109/25.08.2025 г. в писмото е посочено, че 35 сирийски граждани, сред които под номер 29 е посочена жалбоподателката и нейното заявление за виза, не са представили свидетелство за съдимост. От дипломатическото представителство в А. е потвърдена информация от представители на Германската федерална полиция за тенденция за злоупотреби с издадени български дългосрочни визи на сирийски граждани, на основание чл. 15, ал. 1 във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, които са кандидатствали за статут на временна закрила в Германия.

По делото е представен трудов договор № 634/04.02.2025 г. и договор за наем н недвижим имот от 29.01.2025 г.

По делото е разпитан свидетелят А. И. Таммо, съпруг на оспорващата, чиито показания съдът цени в съвкупност с останалия доказателствен материал.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Липсват данни по делото за връчване на оспорения отказ, но същият е издаден на 08.09.2025 г., а жалбата е подадена директно в АССГ на 19.09.2025 г., поради което съдът счита, че е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, следователно същата е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 ЗЧРБ не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основните права и свободи по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). В случая жалбоподателката претендира засягане на правото ѝ на личен и семеен живот, закрепено в чл. 8 ЕКПЧ. Във връзка с изложеното следва, че за да е допустима жалбата, достатъчно е жалбоподателят да претендира засягане на основни права (каквото е настоящият случай), като дали те действително са засегнати е въпрос, свързан с основателността на жалбата.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

В конкретния случай между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства е видно, че отказът, предмет на делото, е издаден от компетентен орган.

Към датата на издаване на отказа министърът на външните работи със заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. /л.41/ е възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват/съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР. Отказът, предмет на делото, е издаден от М. Г. в качеството му на 3. в Генералното консулство на Република България в А., който с нарочна заповед № 1/26.01.2025 г. /л.42/ е определен за консулско длъжностно лице, което може да съставя, подписва и връчва/съобщава на заинтересованите лица формулярите, посочени в Приложение № 7 от НУРИВОВР.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Видно от заявлението, жалбоподателката е поискала издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България вид "D" с цел събиране на семейството. Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законовото основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ е чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ. В цитираната т. 17 е предвидено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не доказват достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно пребиваване, или летищен транзит; в т. 22, когато целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Според разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от Административнопроцесуалния кодекс, административният акт в писмена форма трябва да съдържа изложение на фактическите и правните основания за издаването му. Тези елементи от акта имат за цел да разкрият волята на административния орган и обстоятелствата, които стоят в основата на постановяването на акта. Включените мотиви подпомагат жалбоподателя да организира своята защита и съответно съда – да упражни надлежно съдебен контрол върху законосъобразността на акта. В случая административният акт е издаден след извършено съгласуване с ДАНС.

Както е посочено в Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК, което в тази част не е изгубило сила, не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Ако административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт. В тази хипотеза попада и настоящият

случай. Писмото от ДАНС е съставено преди издаване на постановения отказ на виза, поради което е част от преписката по издаването му. Ако за административния орган съществува задължение за съобразяване на решението със становището на ДАНС, т. е. да предприеме действия в условията на обвързана компетентност, то за съда такова ограничение не е налице. При преценка за законосъобразност на оспорен пред него административен акт, съдът в хода на съдебното дирене следва да се събере нужната за произнасяне с правилно и обосновано решение информация, като едва на тази база е възможно извършването на проверка за спазването на приложимия материален закон.

В случая не са разгледани и обсъдени всички представени, със заявлението за издаване на виза, писмени доказателства включително, удостоверение за сключен граждански брак, решението на ДАБ с което е разрешено на А. И. Таммо да се събере със съпругата си С. Ал И. и двете им деца. В заявлението на апликанта л. 29/т. 23 е посочено "събиране на семейството". Тези обстоятелства не са обсъдени в обжалвания в настоящото производство акт. В разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал т. 17 и т. 22 от чл. 10 на ЗЧРБ. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него т. е. заявените данни от апликанта следва да бъдат коректни. В самите подготвителни документи по издаване на акта е посочено, че целта на апликанта е да се събере със семейството си на територията на Р. България и е депозирано решение на председателят на ДАБ, с което е дадено такова разрешение. Съдът счита, че апликантът е посочил целта на престоя си ясно в молбата и ответникът не е оспорил решението на ДАБ. В т.ч. съпругът на жалбоподателката лично се яви в съдебно заседание в качеството му на свидетел и от събраните показания се установява, че има постоянен адрес в страната и работи във фирма за сладолед, като „шеф на шоколад“. Същият посочва, че живее в четиристаен апартамент в Мадан и може да поеме грижите за семейството си, когато дойдат в България. Органът издал обжалвания акт също се е позовал и на основание чл. 10, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ. За да бъде законосъобразен постановеният отказ на соченото основание, следва да бъде установена специфичната цел у чужденеца - да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Такива факти не се установяват по преписката, от една страна, тъй като липсват доказателства в тази насока, чието доказване е в тежест на административния орган.

С оглед установените факти, следва да се отбележи, че отказът е издаден и в нарушение на установеното в чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ) право на личен и семеен живот. Според установения принцип на международното право, държавите имат правото, без да нарушават ангажиментите, произтичащи за тях от договорите, да контролират влизането на чужди граждани на тяхна територия, но вмешателството в правото по отношение на семейния им живот следва да отговаря на изискванията на ЕКПЧ. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В разпоредбата на чл. 8, параграф втори са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. С оглед събраните доказателства,

възражението за нарушение на правото на личен и семеен живот, е основателно. В случая е налице намеса на държавните власти в упражняването на правото на личен живот на жалбоподателят, съгласно чл. 8, т. 2 от ЕКЗПЧ, както и свободно предвижване. С процесния отказ се засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. По изложените съображения настоящият състав намира оспорения акт за незаконосъобразен и необоснован с оглед изложените по горе мотиви.

По изложените съображения, оспореният отказ за издаване на виза вид "Д" за дългосрочно пребиваване е незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 от АПК, поради което следва да бъде отменен, като преписката следва да бъде изпратена на ответника за издаване на мотивиран административен акт, с който да се произнесе по подаденото заявление № 1283 от 24.04.2023 г. от С. Ал И. искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид "Д", при съобразяване на изложените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

Относно разноските: При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на разноски, който представя доказателства за реално извършени такива в размер на 1000 лева- заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно договор за правна защита на л.11 от делото, 10 лева за държавна такса и 100 лева- възнаграждение за преводач.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град, Първо отделение, 71 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. Ал И., [дата на раждане] в [населено място], Република С., чрез пълномощник адвокат Л. М., АК- Х., адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ел.адрес: Imanolova@hotmail.com отказ за издаване на виза вид "D" на лицето от 08.09.2025 г., постановен от завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в А..

ИЗПРАЩА преписката на същия административен орган за ново произнасяне по заявлението № 1283 от 24.04.2023 г. на С. Ал И., [дата на раждане] в [населено място], Република С. за издаване на виза "Д" с оглед дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на С. Ал И., [дата на раждане] в [населено място], Република С., чрез пълномощник адвокат Л. М., АК- Х., адрес за кореспонденция: [населено място], [улица] сумата от 1110 лева, разноски.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

Съдия: